

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

12. De prædicatione Ioannis Baptistæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59868](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59868)

DE PRAEDI-
CATIONE S. IOAN-
NIS BAPTISTAE PRAE-

CURSORIS.

MEDITATIO XII.
EVANGELIVM.

ANNO quintodecimo in *Math. 3.*
perij Tiberij Cæsaris, *Mar. 1.*
procurante Pontio Pila- *Luc. 3.*
to Iudæam, &c. factum
est verbum Domini super Ioanem
Zachariæ filium in deserto. Et ve-
nit in omnem regionem Iordanis
baptizans & prædicans baptismū
in remissionem peccatorum, & di-
cens: Pœnitētiam agite, appropin-
quavit enim regnum cęlorum. Ipse
autem Ioannes habebat vestimen-
tum de pilis camelorum, & zonam
pelliceam circa lumbos suos, esca
autem eius erat locusta & mel syl-
uestre. Tunc exibat ad eum Ieroso-
lyma

H. 7 lyma

182 MEDITAT. DE VITA
lyma & omnis Iudæa, & omnis re-
gio circa Iordanem, & baptizaban-
tur ab eo in Iordane cōfidentes pec-
cata sua. Existimante autem popu-
lo de Ioanne, ne forte ipse esset
Christus, respondit Ioannes, dicens
omnibus: Ego quidem aqua bapti-
zo vos in poenitentiam, veniet au-
tem fortior me, cuius non sum di-
gnus soluere corrigiam calceamē-
torum eius, ipse vos baptizabit in
Spiritu sancto, & igni, cuius venti-
labrum in manu eius, & purgabit
arcam suam, & congregabit triticū
in horreum suum, paleas autem
comburet igni inextinguibili.

FIGVRA.

Gen. 41. **P**HARAO rex iussit ante currum
regium Iosephi praconem clama-
re, ut omnes coram eo genu flecterēt,
& praepositum esse scirent vniuersa
terra Aegypti.

PROPHETIÆ.

- Mal. 3.* 1. **E**CCE ego mitto Angelū meū, &
præparabit viā ante faciem tuam.
Psal. 131. 2. **P**araui lucernam Christo meo.
3. *Vox*

3. *Vox clamantis in deserto, parate viam* Esa. 40.
Domini, rectas facite in solitudine semi-
tas Dei nostri: omnis vallis exaltabitur,
& omnis mons & collis humiliabitur,
& erunt prava in directa, & aspera in
vias planas.

CONSIDERATIONES.

CUM IESVS diurno suo silen-
 cio, & humili sub parentibus sub-
 iectioni finem imposuisset, proditurus
 secundum æternum sapientiæ suæ con-
 silium in publicum, & suæ diuinitatis
 mysterium mundo patefacturus, ante
 se præcursores & approbatum Lega-
 tum præmisit sanctissimum Ioannem,
 qui præpararet viam ante faciem su-
 am: & rectè, nam & ille in hoc vsque
 tempus delituerat in deserto, & post
 diurnum silentium, rerumque diui-
 narum contemplationem inde egres-
 sus, instar hominis noui coepit bapti-
 zareturbas, prædicare regnum celo-
 rum, & aduentum Saluatoris prænu-
 ciare. Qua ætate Ioannes abierit in cre-
 tum, scriptum non est, sed verisimi-
 le est, eum, vt erat diuino spiritu plenus,
 à prima pueritia, relicta domo paterna,
 delitijq; huius seculi abdidisse se in so-
 litudine, & familiaritatem hominum,
 quã subterfugit, in ferarum societatem

Punct. e.

com-

commutasse. Ibi cælum ei erat pro tecto, terra pro lecto, ibi victus, omniumque rerum temporalium, atque etiam proprii corporis cura ab animo eius longè erat remota.

2. CONSIDERA quàm dura & austera, ratione asperitatis loci, quem Ioannes incolebat, eius vita fuerit, quàm horridus vestitus, quàm syluestris victus. Nam repudiatis omnibus corporis commodis, induerat se sacco, per modum cilicij ex pilis camelorum contexto, cinctus erat aspera zona eoriatea, vt doceret, quæ vestimenta sint propria hominis Christiani, nimirum, non pascere oculos hominum respicientium, non mollitiem carnis fovere, sed potiùs humilitatem, & huius vitæ contemptum demonstrare, utilitati denique & necessitati magis seruire, quàm voluptati, iuxta Apostoli consilium. *Habentes alimèta, & quibus tegamur, his cõtenti simus.* Deinde cõsidera huius sancti cibum nõ copiosum, nec exquisitum fuisse, non hominum industria paratum, sed parcum, austèrũ, & industria animalium syluestrium cõfectum. Quare recte de se Ioannes dixit, *se vocem esse clamantis in deserto; nã vita eius tota, cibus, vestitus, omnesque*

1. Tim. 6.

VITA
erat pro
s, omnium
atque etiam
mo eius lon

am dura &
loci, quem
fuerit, quā
uestris vi-
ous corpo-
e sacco, per
orum con-
ona eoria-
nenta sim
nimirum,
um reipi-
nis foue-
huius vi-
e, vtilitati
s seruire,
oli confi-
bus tega-
e cōsidera-
sum, nec
n umin-
austerū,
trium cō-
nnes di-
deserto; nā
nesque
eius

CHRISTI PRAS I. 185

eius actiones, non erant aliud, quàm
voces pœnitentiam prædicantes. O in-
nocens & admirande puer, quæ neces-
sitas te impulit in desertum? quis te in-
teipsum tam crudelem effecit? quæ cul-
pa vel noxa erat in te, vt eius expiandæ
caussa in tam tenera ætate, tantam age-
res pœnitentiam? Nondum carnis re-
bellionem senseras, & iam à puero a-
speritate pœnitentiæ eam macerabas.
Nondum per ætatem intelligenti tibi
adesse poterat, ad pereipienda diuina
& sublimia mysteria, & iam probe scie-
bas officium tuum, ob quod eras mis-
sus in mundum. Quare, vt innocentis-
simo illi Agno, qui est ipsa puritas, di-
gnè occurrere posses, innocens & pu-
rus in deserto vixisti; vt baptizare aqua
posses Salvatore, ipse mundus & ab
omni peccati macula immunis permā-
sisti, vt verò prædicare aliquando pœ-
nitentiam posses, eam prius exemplo,
& sancta vita annunciare & populo per-
suadere voluisti. Discant ab hoc san-
ctissimo puero tepidi Christiani, qui om-
nem fugiūt vitæ seueritatem, & ma-
num rebus arduis & difficilibus admo-
nere nolunt. Heu me si angelus Dei, vt
erat Ioannes, sanctificatus antequam
natus, opus habuit ad tuendam purita-
tem

tem incolere desertum cum tanta poenitentia & austeritate vitæ, quomodo nos peccatis pleni, inter tantas mundi delicias, inter tot loquæos mundi, carnisque stimulos possumus nobis promittere salutem, & citra poenitentia præsidium viuere securi?

3. *ANNO decimo quinto Tyberij Caesaris.* More receptum est apud Scriptores, cum historiam memoria dignam describunt, studiosè annotare tempus, & nomen Principis, sub cuius imperio res gesta est. Iam inter omnia, quæ unquam in mundo acciderunt, quid magis admirabile, quid ab ingenio humano magis remotum, quam Deum indutum carne humana apparere in terris, conuersari cum hominibus & inter eos vitam agere? Itaque cum hoc opus fuerit excellentissimū & prorsus inauditum, merito in describendo hoc mysterio diligenter tempus fuit adnotatum. Rectissimè etiam Spiritus sanctus voluit ad initium prædicationis Ioannis, describi diuisionem regni Iudæorum, & nominari Principes, licet essent id temporis omnes gentiles, qui mundo imperabant, vt intelligeretur impletas esse omnes prophetias, quibus prædictum erat tempus, quo filius Dei carnem huma-

CH
humanã
ter verbi
tur sceps
donec ve
Deus ve
uentum
Legatio
ficio par
tro Prop
tis olim
tū & no
raculosè
in ipso M
pletū. qu
culū, tan
nuū & st
4. Ver
tutem p
minem i
peccator
gruere v
de pecca
mitatē &
nitentiæ
rat S. Re
de pecca
cebo inq
uertetur
entia, na
Magistro

VITA
tanta pe
quomodo
as mundi
undi, car
obis pro
penitentia
verij Cas
riptores,
gnam de
mpus, &
imperio
quæ vn
quid ma
o huma
m indu
n terris
inter eos
pus fue
inaudi
e myste
otatum.
tus vo
oannis,
eorum,
ssent id
mundo
imple
as præ
i carnē
numa

humanā erat assumpturus conuenien-
ter verbis Patriarchæ Iacob *Non auferetur
sceptrū de Iuda, et dux de femore ei⁹
donec veniat qui mittendus est.* Cū ergo
Deus vellet mundo patefacere suū ad-
uentum, sciretq; quāti momenti esset.
Legatio, elegit & misit Legatū tāto of-
ficio parē Ioannē Baptistā, omnib⁹ re-
tro Prophetis maiorē, ab ipsis prophe-
tis olim prædictū, ab angelis annūcia-
tū & nominatū, beneficio diuino mi-
raculosè conceptū, & maiori miraculo
in ipso Matris utero Spiritu sancto re-
pletū, qui etsi in vita nullum fecit mira-
culū, tamē vita sua, nō aliud quā conti-
nuū & stupendū expressit miraculum.
4. Verū cur Deus ad prædicandā vir-
tutem pœnitentiæ elegit Ioannem ho-
minem innocentissimū, & non potius
peccatorē? cum hoc officiū magis con-
gruere videatur in peccatorē, qui dolēs
de peccatis per experiētiā simul de for-
mitatē & amaritudinē peccati, & pœ-
nitentiæ necessitatē didicisset, qualise-
rat S. Rex David, qui post pœnitentiā
de peccato actā, dixit ad Dominū. *Do-
cebo iniquos vias tuas, & impij ad te cō-
uertentur.* Sed aliter visū est diuinæ sapi-
entię, nam cū decreuisset duos magnos
Magistros dare suæ Ecclesiæ, alterum,
qui

Gen. 48.

Ioan. 1. 6.

Psal. 51.

qui homines permoueret ad pœnitentiam, alterum qui pœnitentibus concederet veniam primum voluit omnium hominum esse innocentissimum, qualis fuit S. Ioannes. Secundum vero inter omnes discipulos suos infimissimum, nempe Petrum, qui paulò ante illum negarat, & cum iureiurando etiam contestatus erat, se eum nò cognouisse. Vtrumque autem Dominus fecit magno consilio, vt nimirum homines perspicuè intelligerent, hoc magis necessariam esse pœnitentiam, quo is, qui eam prædicabat, ab omni peccati labe purior erat & innocentior; & rursus hoc facilius sperarent peccatorum, si ex animo de eis dolerent, remissionem & veniam, quo eum, qui impertire illam debebat, viderent esse fragiliorem, & talem qui in seipso dedicisset nemini negare veniam.

5. CONSIDERA prædicationem Ioannis: *Pœnitentiã, inquit, agite, appropinquauit enim regnum calorũ.* Optimè nôrat B. Ioannes quanto perè mundus egeret pœnitentia ad recipiendam nouæ legis gratiam, & vicissim, quantum homines ab illa agenda abhorrerent. Quare vt gratior eius esset prædicatio, molliuit eam dulcedine præmij, dicēs
 appro-

appropinquasse regnum cælorum. Verba sanè dignissima, quæ primùm à solo B. Ioanne enunciarètur, ille enim erat magnus Propheta, qui primùm lapidem in fundamento Legis Euangelicæ deponere debebat. Nusquam legimus, inde ab orbe condito vsque ad Ioannis tempora, in tot promissionum, & beneficiorum diuinorum numero veteribus Patriarchis à Deo præstitorum, vnquam expressam mentionem factam promissionis de regno cælorum. Lex *Num. 15.* quidem mandabat, vt qui alium occideret, & ipse occideretur, & qui ligna colligeret in Sabbato lapidaretur: & pro iniuria proximo illata dens redderetur pro dente, oculus pro oculo, at nullam facit mentionem pœnitentiæ, nullam veniæ terrores tantum & minas intonat, nec vnquã vlla de antiquo illa sanctuario dulcedo stillauit. At postquam Ioannes, amœnissimæ instar auroræ *Esa. 9.* obortus est mundo, tum omnes sedentes in vmbra mortis noua quadã luce collustrari cœperunt, tunc vox turturis audiri cœpit in terra nostra, vox tantoperè desiderata, & superioribus *Cant. 2.* sæculis nunquam audita, vox misericordiæ, vox remissionis, vox præmij non amplius terrena, sed cælestis. O
 VOX

VITA

d pœnitentibus con-
 bluit omni-
 ntissimum,
 ndum vero
 s in firmil-
 paulò ante
 urando et
 ò cogno-
 ninus fecit
 homines
 magis ne-
 quo is, qui
 peccati labe
 & rursus
 rum, si ex
 onem &
 tre illam
 orem, &
 nemini

ationem
 ite, appro-
 Optimè
 mundus
 am no-
 antum
 rrent.
 dicatio,
 j, dicēs,
 appro-

vox auribus peccatorum iucundat
 vox non iam Ioannis propria, nam
 homo, neque remittere poterat peccata,
 neque regnum caelorum promittere,
 sed vox propria caelorum Domini
 qui per Ioannem loquebatur. Unde
 rectè dixit Saluator. *Lex & Prophetiae
 usque ad Ioannem.* Post Ioannem autem
Regnum caelorum vim patitur; Nam
 superioribus temporibus, quando DEVS
 reconditus latebat in suae sapientiae
 abyssu, & cum hominibus per mediatores
 angelos & Prophetas loquebatur,
 obseruatoribus legis promittebat
 tantum bona terrena, transgressoribus
 autem graues minabatur poenas. At
 tempore Ioannis, postquam, qui in
 altissimis habitat Deus, assumpta carnis
 nostra se exinanauit, & in terris visus,
 ac cum hominibus conuersatus est, mox
 vnà cum suo Creatore in terram se demiserunt
 & caeli; & velut Deus appropinquauit
 peccatoribus, vt ab eo redimerentur,
 sic caeli appropinquarunt peccantibus,
 vt ab illis possiderentur. Felix culpa,
 quae tantum meruit habere redemptorem:
 sed foelicior poenitentia, quae pro praemio
 obtinuit regnum caelorum. Quod non est
 aliud quam visio beata & ipsius Dei possessio.

Math. u.

6. CONSIDERA humilitatem *Math. 11.*
 Ioannis, nam cum testimonio Christi maior esset omnibus Prophetis, imò omnibus filijs hominum; in populo quoque tantum haberet nomen sanctitatis, vt putaretur MESSIAS à Deo promissus, & pro tali eum recipere vellet: nihilominus non se effert, non prædicat, nec confessionem veritatis causa aucupandæ hominum gratiæ deserit; sed se demittendo, extollit Christum, patefacit eius diuinitatem, & pedibus eius se submittit, indignum se iudicans qui soluat corrigiam calceamentorum eius. O humilitas honorata Ioannis, ô verè honor humilissimæ parum à mundo cognitus. Optime nouerat Ioannes, verum honorem non esse in ore nec opinione hominû, sed in honoris contemptu, in seruitio Christi, & in desiderio se omnibus propter Christum subiiciendi. Considera quoque, quantum honoret & exaltet DEVS illos qui se humiliant, nam Ioannes, quia eo vsque se humiliavit, vt indignum se reputaret, qui manibus suis solueret corrigiam calceorû Christi, dignus factus est, vt manû imponeret capiti Christi; & vt creator se humiliaret, & creaturæ suæ honorẽ deferret.

COL

ORABIS Christum Dominum
vt sicut ipse voluit Præcursores
suum Ioannem prædicare peccatoribus
pœnitentiam, & eandem suo exemplo
illis demonstrare, contemptis voluptatibus
sæculi, & vita austerissima ducta in deserto,
ita per huius sancti merita tibi concedat gratiam perfecti
continendi non solum à cibus superfluis,
verumetiam ab omnibus inanibus cogitationibus,
sermonibus, & operibus, & dum eris in hac vita,
possis ab omnibus vitijs & sæculi huius detri-
ctijs segregare, soli que diuinæ Maiestatis
seruire & militare: vt post fructus pœnitentiæ
dignos factis remissionem peccatorum,
& opitulante diuina gratia tandem æternam
foelicitatem consequare.

DOCUMENTA.

1. **I**OANNES adhuc puer ingressus desertum,
in eo austerissimam vitam egit ad trigesimum
ætatis annum constantem egit in confusionem
nostram, qui ingredi dimissum quidem interdum
virtutis viam, sed tribiduum ad triduum in ea
perseueramus, subito defatigamur, & minima occurrēte
difficultate tergiuersamur.

2. Veri

CHR
2. Veri
solarij sui r
tius electur
dini sus. b
& angelor
proditur in
animi dolo
pugnanti
uelatione c
proximorū
voluntati
pe esse prac
contemplati
te, vacare
proximorū
3. Deus le
tionis offic
a: quibus
cond, debe
reuellectio
tiores esse p
amore diu
ipst tepidi
non prae
4. Si Sa
sanctificat
maior non
corpus suū
prauis inc
rū pleni, de

in Dominum
Præcurforum
peccatoribus
in suo exen
temptis vo
austerissim
huius sancti
am perfect
cibus super
nibus inam
onibus, & o
vita, possit
huius deb
Maiestat
fructus pec
missionem pec
iuina grati
tem contie

ingressus de
vita resp
santer egre
ingredimur
am sed de
seueramus
na occurr

CHRISTI. PARS I. 193

2. Verisimile est, Ioannem si arbitrii & solati suarationem habere voluisset, potius electurum fuisse tranquillum solitudinis suæ statum, in quo familiaritate Dei & angelorum fruebatur, quam in publicum proditurum, ubi sciebat multa se, magno animi dolore conspecturum legi diuina: repugnantia: verum simulatq; diuina reuelatione cognouit se euocari ad auxiliū proximorum. consolationem propriam Dei: voluntati posthabuit. Vnde discimus, sæpe esse præclarum virtutis opus, deserti contemplationis & propria deuotionis quiete, vacare operibus misericordie, & salutis proximorum curanda se totum impendere.

3. Deus Ioannem ex deserto ad prædicationis officium euocauit: ut intelligeremus, quibus incambit officium alijs prædicandi, debere esse amicos pœnitentia, & reuelationis: neque enim alijs facile auctiores esse poterunt sectanda virtutis, vel amore diuino corda eorum accendere, si ipsi tepidi sint, & sanctæ vitæ exemplo non præeant alijs.

4. Si Sanctus Ioannes in utero matris sanctificatus, quo inter natos mulierum maior non fuit, tanta seueritate tractauit corpus suum: quanto minus nos, qui sumus præuis inclinationibus & habitibus peccatorum pleni, debemus molliter tractare car-

nem nostram, sed potius dure & asperne pugnet aduersus spiritum.

5. IOANNES, idem est, quod, Gratia Veri ergo filij sunt gratia, qui ad imitationem Ioannis se separant à mundo & carnem suam mortificant, ut dicitur Apostolus. Qui Christi sunt, inquit, carnem suam crucifixerunt cum vitij concupiscentijs.

Gal. 5.

6. Ioannes sua predicatione in deserto formam quandam & exemplar deservit predicatoris Euagelici, & primo quidem, ut, quod ad doctrinam attinet, annunciet pœnitentiam, reuocando homines à peccatis, & viam salutis indicando. Secundo, ut sit continens & castus, quod designat Zona pellicea, qua Ioannes succinxerat suos lumbos. Tertio, ut asserat ritate vita cum Ioanne alijs se bono exemplo. unde & Apostolus de se scribit.

1. Cor 9.

Castigo corpus meum, & in seruitutem redigo.

7. Ioannes non solum ad pœnitentiam, sed etiam ad fructus dignos pœnitentia faciendos homines adhortabatur. Quare monemur, non satis esse ad auertendam Dei iram à peccatis abstinere, sed præterea fructus dignos pœnitentia faciendos, hoc est mala opera, compensanda esse totidem bonis & satisfactorijs operib. Nam ad

C
ad cura
vel ferr.
applican
Reced
8. Ioan
has fac
cemur
bus citi
rectius p
harand
tumultu
dirigam
postferun
esse erec
& incu
sursum,
fletere.
9. An
Domini
bimus,
ne tristi
in nobis
operum
Christi
eurem
num
n

ad curandum vulnus, non sufficit sagittā
vel ferrum extraxisse, sed opus est porro
applicare medicinam, secundum illud.
Recede à malo, & fac bonum.

Psal. 33.

1. Pet. 3.

8. Ioannes hortabatur populum, ut re-
ctas faceret semitas in deserto. Vnde do-
cemur vias breues & cōpendiarias, qui-
bus citius peruenitur ad patriā celestē,
rectius per solitudinem, quam in mundo
harendo, hoc est, separādo se à saculi hui⁹
tumultibus, insitui. Hortatur quoq; ut
dirigamus vias nostras: nā turpe & pra-
posterum est, hominem statura corporis
esse erectum in calū, anima verò depres-
& incuruatum in terrā; oculos corporis
sursum, anima verò affectus deorsum re-
flectere.

9. Antequam dies ille adueniat, quo à
Domino frumenti instar in arenā ventila-
bimur, bene ipse nos examinemus, verē-
ne triticū sumus, an palea, id est, an sint
in nobis fructus poenitentia & honorum
operum, & non nomen tantum hominis
Christiani sine operib. praferamus: pro-
curemusq; dū tempus habemus opportu-
num, ita a gendi causam nostram,
ne ad extremum, ut palea in
ignem aeternum abij-
ciamur.